

Sjuttonde balladen

Cornelis Vreeswijk

Det kostar på att hålla fred, gud vet,
med den som tigger mig att jag skall sjunga,
och smickrar mig inför allmänhet,
men mördar mig i lönnndom med sin tunga.
Det kostar på att dricka av hans vin,
med tvekan fattar jag det fyllda glasets,
han skryter med att han betalt kalaset
och kallar mig bakom ryggen för ett svin.

Men jag har råd, du gamle lurifax,
och Ni, min nådiga, med allt ert pladder,
se, jag har råd att sjunga för er strax,
med poesi besvarar jag ert sladder!
Med gudar dricker jag för ert väl
och lockar fredens ängel ner i gruset,
se'n jag visat, vem som tålde ruset,
och sagt er sanningen och frälst min själ.

Ty sanningen gör gott, och det är sant
att om i detta land man bryter seden
och inte ständigt kacklar likadant
som alla andra kycklingar i reden
men går sin egen väg med stor besvär,
förgäter fulheten för allt det sköna,
då kacklar alltid någon gammal höna,
hur förfärligt lättsinnig man är.

Men kackla ni i morgon, just idag
när jag har ordet, vill jag hellre gala:
Kuckeliku! Mitt herrskap, till behag
för er jag har satt livet på det hala,
tänkt mer på glädjen än på gods och gull,
ty någon skall fördriva tråkigheten
om ryktet ock skall gå till evigheten,
att jag har sjungit för att jag var full.

Jag står här ensam, fast i lustigt lag,
nåväl, med rätt, ty själv min väg jag väljer
och målet ser jag tydligt, dag från dag,
långt bortom dessa flaskor och buteljer.
Och just vid dessa silversträngars drill
en röst mig når, som hörs blott av poeter,
jag glömmer därvid alla små förtreter
och dricker, stolt, min ädla sångmö till!